

«Я належу до тих ідеалістів, для яких медицина – не ремесло, а творчість»

Петро Ковальчук – доцент кафедри травматології та ортопедії БДМУ, кандидат медичних наук, лікар вищої категорії, а головне – професіонал, для якого проблеми хворого стають його власними проблемами.

Ковальчук – великий професіонал. Правда, ніколи не соромиться звернутися за порадою до колеги. Вірніше, за підтвердженням того, що прийняв правильне рішення. Навіть якщо йдеться про, здавалося б, невеличке оперативне втручання, яке можна пропустити в умовах поліклініки.

До відчений – уже більше за років у професії! При цьому часто сумніва-

Ми позналимилися з Петром Євгеновичем випадково – без чийось рекомендацій, без чужих порад, і я дякую долі за цю випадковість. Не помиллюся, якщо скажу, що кожний пацієнт мріє саме про такого лікаря. Чому? Поясню.

ти з візитом до лікаря? У наших людей на першому місці – городи, бізнес, справи, базар... Знаєте, в який день у нас найбільше відвідувачів? У понеділок, коли на Калинівському вихідний.

Або ще такий випадок: біо-річна жінка без пальців уже кроку не може ступити, проте про операцію навіть чути не хоче. І не тому, що не має грошей (Її донька працює за кордоном),

месло, а якщо хочете, творчість. Хоча звичайні будні також ніхто не відміняв. Я вам більше скажу: люблю ургентні чергування, коли треба приймати негайне рішення, коли від тебе одного залежить, виживе людина, чи ні.

Був у моїй практиці випадок, яким я пишауся. Якось до нас, на Фастівську, привезли чоловіка у дуже важкому стані. На нього наїхала машина, коли він ремонтував свій автобус. Постраждалій мав усі шанси залишитися без ніг. Проте ми наклали йому апарат зовнішньої фіксації, а коли рани загоїлися, демонтували цей апарат і в пошкодженні кістки ввели металеві стержні. Ми врятували його саме завдяки новим технологіям».

них. На жаль. Правда, ще є велика надія й на тих, хто сьогодні ніби не хапає зірок з неба, але при цьому все ж має бажання стати хорошим лікарем.

Так ось, якщо завтра такі молоді люди потраплять під крило справжніх професіоналів, якщо будуть у них вчитися і тягнутися до їхнього рівня, то ряди травматологів з великої букви поповняться».

3 редакційної пошти

4 серпня Петро Ковальчук відзначатиме 50 років. Скільки епітетів вигадав народ з приводу цієї дати! Це і полуцене віку, і золотий ювілей, і просто народне – «кругляк». Та беззаперечно одне: 50 – це рубіж, коли вже можна підбивати перші серйозні підсумки. І коли люди кажуть добре слова.

Ось який лист надійшов на нашу редакційну пошту з травматологічного відділення лікарні швидкої медичної допомоги, де працює Петро Євгенович:

«Про Петра Ковальчука з пошаною та вдячністю відгукуються пацієнти не лише в Чернівцях та області, а й далеко за межами Буковини. Лікар від Бога, він своєю фахівством, людяністю та чуйністю заслужив високий авторитет і серед хворих, і серед колег.

Його будні – це постійна напруга, постійна боротьба за життя та здоров'я людини. І потрібно мати душу Ескілата. Його розум, і його

ється і любить повторювати, що медичина – не математика, де все доведено і є готова відповідь. Адже у кожного – свої особливості організму і своя реакція на травматологічні втручання. Тому справжній лікар повинен все передбачити і бути готовим до всього.

Уважний. Ой, як потрібна кожному хворому ця уважність, ця небайдужість, це співчутливе ставлення, це шире запитання – як почуваєтесь?

Інтелігент. Давно помітила: чим достойніша людина, тим вона толерантніша до інших. Петро Євгенович – справжній інтелігент. Бачила, як він спілкується із заввідділенням, з колегами, з медсестрами, з родичами хворого, зі студентами. Однаково ввічливо і з однаковою повагою.

Скромний. Це те, що сьогодні на вагу золота! Бо в наш бурений, нахабний час себе постійно нахвалюють політики, сумнівні спеціалісти відкривають приватні медичні фірми, реклама рекламирує, часто-густо забувши про правдивість та достовірність. Тому важко уявити, що фахівець такого рівня, як Ковалчук, тихо і скромно робить свою справу – повертає хворого до повноцінного життя. Часто – взагалі до життя...

Біль за тих, у кого болить

«Кожний хворий, який просить у тебе допомоги, має право цю допомогу отримати, – Петро Євгенович розмірковує спокійно, без будь-якого пафосу. Хоча кожне його слово варте великої уваги і великої поваги. – Інша справа, що люди часто самі себе підводять... Якось до мене звернулася молода дівчина з такими проблемами хребта і таким запущеним остеохондрозом, що, крім співчуття, викликала ще й обурення. Як можна було так зволіка-

наскільки мені відомо, для мами неожалкує), просто верх бере власна господарка та власна безвідповідальність.

А взагалі українцям треба брати приклад з японців, які обстежуються кожні три місяці! І зауважте – не через проблеми зі здоров'ям, а з профілактичною метою.

Тому не треба вигадувати велосипед – щоби населення було здоровим, потрібні суворі правила профілактичних оглядів».

Не зрадити учителів

«Травматологом я став випадково. А прикіпів до професії завдяки моїм учителям – доценту Івану Степановичу Олексюку та професору Івану Михайловичу Рубленіку. Це були такі майстри своєї справи, що знаходиться поруч і залишатися байдужим я просто не міг.

Трохи поясню вам нашу «кухню». Раніше, якщо людина зламає ногу, то спочатку лежить на тривалому витягуванні, а потім її одягають гіпс. Отже, хворий по 5-6 місяців прикутий до ліжка. Яку ж наукову революцію здійснив, приміром, Рубленік? У пошкоджену кістку він вводив стержень (через маленький отвір, не руйнуючи живих клітин!) і таким чином фіксував ногу. До тижня пацієнт уже міг іти додому! Півроку і кілька днів – є різниця?

Але будь-яке нововведення потребує вдосконалення. Так, з'явилася проблема надійності фіксатора. Чи не зламається, чи витримає? Тож працювати є над чим, адже в душі я, напевне, більше науковець, ніж практик. Найперше мене цікавлять альтернативні технології. Так би мовити, порятунок хворого без операції. Я належу до тих ідеалістів для яких медицина – не ре-

має знеболюючих. А ще – від великої втрати крові, коли немає жгутів. Тому у 2014-му навіть не роздумував, що робити: звернувся до колег-травматологів, до співробітників та студентів медуніверситету, і всі разом ми зібрали кошти та закупили все необхідне для першої допомоги пораненим бійцям».

«Шурлік» вижив,

«Шурлік» буде жити!

«...Атовець з позивним «Шурлік» дивом не загинув в Іловайському котлі. Його доля – дивовижна! Він зазнав стільки поранень – вогонь пройшовся по грудній клітці, плечу, стопі... А коли його, стікаючого кров'ю, взяли у полон, хотів застрілитися. Разом з іншими українськими бійцями його закинули на вантажівку і цілу добу возили якимсь незрозумілыми колами. Багато хто на тій машині помер. А потім усіх – і живих, і мертвих – викинули прямо в полі...

«Шурліка» лікували і в Дніпрі, і за кордоном, проте на цьому його проблемі зі здоров'ям не вичерпуються.

У наше травматологічне відділення на Фастівській «Шурлік» звернувся через громадську організацію «Ніхто, крім нас».

Ми взяли шефство над бійцем і вже провели кілька операцій. Проте це ще не кінець, тому лікуватимемо доти, доки не поставимо героя на ноги».

Велика надія на маленького студента

«Завжди кажу: як я сьогодні навчу студентів, так вони мене завтра й лікуватимуть. Хоча, якщо відверто, столітково відвінений лице у третині

рукі, аби врятувати пацієнта, котрий балансує між життям і смертю. Ковалчук це вдається.

Людина широкої душі, він передає свій талант, свої знання і вміння послідовникам: як аспірантам, так і студентам БДМУ.

Він постійно у пошуках нових форм і методів лікування. Травматологія та ортопедія, прикладна кінезіологія, вертебрологія і реабілітація – це те, над чим сьогодні працює науковець.

У Петра Євгеновича є ще одне велике надбання – це сім'я. І дружина, і діти (син-студент та донька-школьник) підтримують його у всіх трудах та починаннях.

А ми, колеги, беремо з Ковалчука приклад і по-доброму заздримо його невичерпній енергії. Так тримати!

З днем народження, Петре Євгеновичу! Сердечно вітаємо вас із золотим ювілеєм і бажаємо сонячного многоліття та нових професійних висот».

Замість епілогу

Авторка цих рядків також приєднується до поздоровлень. Зазвичай, коли вітаєш іменинника, хочеться сказати щось незвичне, особливе, незатерте і цікаве. Та коли, не дай Боже, самопочуття таке погане, що біль світ немилій, раптом починаєш розуміти: найцікавіше та найособливіше побажання – ніколи не хворіти.

...Якось Петро Євгенович зізнався, що професія лікаря – дуже виснажлива і що дружина постійно його просить: «Бережи здоров'я!»

Як на мене, нічого мудрішого за ці слова вже й не вигадаєш.

Надія ПОЖАРУК